

og jeg skal derfor gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Vi er bestemt imod det Lovjageri, der sker i disse Dage. Det er desuden ikke alene i Aar, der jages saaledes. Jernbanebroen, de sønderjydske Jernbaner, Hvide Sande, som vil medføre Udgifter paa mange Millioner, jages igennem, uden at vi en Gang kan naa at læse Lovforslagene igennem, endsige Betænkningerne eller Ændringsforslagene. Med den Fart kunde vi jo egentlig nøjes med en Rigsdag paa 14 Dage; det var noget billigere, der blev knap saa lang Tid til personlige Angreb og Mistænkeliggørelse, men det kunde vi muligvis undvære. Jeg tror, jeg tør sige, at den almindelige Vælgerbefolkning staar ganske uforstaaende, ja, forarget overfor, hvad der sker her, og jeg tror ikke, at Lands-tingets Anseelse stiger ved at jage Sagerne saadan igennem.

Om Jernbanebroen skal jeg sige, at vi tror ikke, Overslaget kan holde, idet der er adskillige Forhold, der udskydes til senere Afgørelse. Jeg skal nævne Middelfart, Kauslunde, Strib og Færgeforholdene ved Fredericia; og at der vil gaa Penge med til Ordningen af disse Forhold, synes jeg er givet. Da vi i sin Tid forhandlede om Aarhus Banegaard, blev der sluttet en Overenskomst med Aarhus By. Den blev sluttet, inden Forslaget kunde gaa videre. Det var et dyrt Forslag — jeg tror, Aarhus By den Gang regnede med som sin Part 1—1½ Mill. Kr., men saa vidt jeg ved, er de allerede oppe paa 4 Mill. Kr. Lovforslaget om Aarhus Banegaard var paa ca. 5 Mill. Kr., om jeg husker ret; nu anslaa man det til 16 Mill. Kr. Jeg maa bemærke, at det oprindelige Lovforslag var baseret paa Pri-serne i 1914.

Jeg synes, at Middelfart og Strib havde et billigt Krav paa at faa deres Forhold ordnet, de ved jo ikke, om de er købt eller solgt. Særlig vil det være ødelæggende for en saadan lille By som Strib, om Jernbanetrafikken og Færgetrafikken tages fra den. Vi indser ikke, at der, hvis Statsbaneledelsen gennem de sidste Aar havde gjort sin Pligt overfor disse Forhold der, vilde have været nogen Nødvendighed for nu at jage Lille Bælts Broen igennem. Det er jo i lige saa høj og i højere Grad ved Store Bælt, det kniber, hvilket allerede er indrømmet derigennem, at der bliver stillet Forslag om Bygning af en Færge til Store Bælt.

Skal Lille Bælts Broen forrente sig, maa der komme en Forøgelse i Produktionen, som kan bevirke en Forøgelse i Trafikken — det er ogsaa nævnt af Mini-

steren —, men hvorledes det vil gaa i saa Henseende, ved vi intet om for Tiden. Landbrugsproduktionen har været højt oppe i de sidste Aar, maaske for højt oppe. Jeg er ikke rigtig sikker paa, om det er saa heldigt, at Landbruget fuldstændig er blevet til Industri, maaske var det bedre, om vi i nogen Grad kom tilbage i det gamle, lidt mere normale Leje. Vi ved, at i den sidste Tid har Svineproduktionen ikke forrentet sig, og den Pris, Smørret nu synes at ville gaa ned i, viser i samme Retning, det vil ikke give en Forøgelse af Produktionen. Desuden arbejdes der jo paa at lade Landbrugseksporten til Dels gaa ad andre Veje end med Jernbanerne, det sker for øvrigt allerede nu i ret udstrakt Grad. Vor lave Kronekurs vil ogsaa medføre, at de beregnede Udgifter og dermed Rentabiliteten ikke holder Stik. At det skulde forandre noget ved Rentabilitetsberegningen, at man sætter en anden Procent for disse Jernbaneaktier, som Ministeren nævnte, forstaaer jeg ikke noget af. Hele Forslaget er jo netop bygget paa, at det er en god Forretning at bygge denne Bro, men hvilken Procent man egentlig venter sig, er jeg ikke klar over. Der har været nævnt 10 pCt., det staar vistnok anført i Forslaget, senere er der af andre nævnt 6 pCt. Da man i Halvfemserne talte om en Bro, blev der nævnt 2 pCt., det var vistnok mere nøgternt, altsaa nærmere ved de virkelige Forhold. I det hele taget kan vi vel være enige om, at Statens indtægtgivende Virksomheder burde give større Rente.

Jeg kunde have Lyst til at spørge den højtærede Trafikminister, om der ikke kunde ændres en lille Smule ved Strib Station. Jeg synes, at det lille Hus, som staar der, næsten er uanstændigt, og hvis det var muligt at forbedre Forholdene der uden store Udgifter, vilde jeg ønske, det maatte blive gjort. Der er neppe saa megen Plads i dette Hus, at man kan være derinde, naar man venter paa Toget; det maa nærmest betegnes som et lille Skur og ikke som en Stationsbygning. Jeg ved ikke, om Personalet har saa megen Plads derinde, at de kan sidde ned.

Først og fremmest anser vi det for uforvarsligt i en økonomisk vanskelig Tid at gaa til disse store Udgifter, idet det efter vor Mening ikke er nødvendigt; om Gen-nemførelsen ventede et Aar eller to, var vistnok komplet ligegyldigt. Jeg synes ogsaa, de stillede Ændringsforslag viser, at vort Standpunkt er rigtigt. For et Aars Tid siden sagde den højtærede Trafikminister, at det vilde være ubetimeligt og